Kui saggede olle ma käügi pääl möda tallomaid söiten öddangul tallohobbesid nännu kambitsen söda pääl ni kui kunne ümberkargawat nink waesid hobbesid hallestanu! Wennemaal om töhobbeste luggu paljo önsamb. Kui päiwa tö om ärratettu, sis lastas neid wallale nink antas wolli laggeda pääl omma pätoidust otsi, kos nemma tahtwa, nink nemma jooskwa ni röemsaste möda mailma, et karjus ratsa hobbesega waiwalt neile pärrajöwwap. Kottusíde, kun ma kitsamba omma, lastas töhobbesid öddangul koplide. Sääl söwa nemma hommunguni nink liikwa jalgu ilmakeeldmata, seni kui neid jälle adra ehk ägli ette ehk muiale töle pantas.

Ma tia kül, et siin meie maal ei wöi hobbest ilma kambitseta wallale laske, sest et neid muido mötsast ehk rabbast kätte ei sa. Ent üts halle luggu om se kül, sest hobben om Jummalast nidade lodu, et temmal himmo om, lajjalt ilmakeeldmata ümbrekäwwa nink sedda toidust otsi, mes täl tullusamb om; ent kambitsen ei sa temma omma söame himmo täüta nink söop sepärrast, mes ta kätte saap, hääd nink halwa haino seggi.

Ent teie kaswatate sedda waiwa weel surembas nink tete tälle ilmasjanda wallo, kui teie — mes saggede sünnip! — wanna ärrakallestanu kabla tükki ehk (mes weel halwemb om) wöruswitsa edde jalgu ümber seute nink kangeste kinnisölmate, et kambits ärra ei kao. Seläbbi nühhitas jallanahk mahha nink aadrid pitsitetas kokko, et werri ei sa häste jalla soontest läbbijooske. Päle to nakkap pitsitetu kottus paistetama nink teep mulke sisse, mes mitte ni pea ärra ei sütti, ehk kui ka mulgu kinnikaswawa nahk paljas jääp nink pärrajänu muhhu nink walge karwa tunnistust andwa, et hobben ni kui kurjateggija ahhilin om olnu. Se jalla kottus, kos kambits ümberseutas, om Jummalast soontega täüdetu, kelle abbiga hobben jalgo kokkotömbap ehk

sirges ajjap, nink nesinnatse sone rikkutas kambitse läbbi nidade ärra, et teie hobbese ei jöwwa ni rutto nink ni pikkalt jooske, kui muhawa, nink jalla enneaigo kanges jäwa.

Kui teie pühhapäiwil traawliga kerriko pole söidate ehk muido lusti pärrast trahwi lassete nink hobben mitte ennamb, ni kui wannast, töisist möda ei sa, sis teie pahhanete ärra nink ei tia, mes hobbesel wigga om. Agga minna tia kül, mes wigga om nink tunne sedda wigga neist walgist karwust ärra, mes kambitse päle süki tunnistawa.

Ent kas se wasta ei olle hääd nöuwo leüda? Melles ei! Laske saddulseppal hobbese kumbagi jalla tarbis kats ehk poolkolmat tolli laia rihma pandlaga nink röngaga, kost keüts läbbikääp, kellega jalgu kokkotömmatas, ummelda nink sedda sissestpoolt paksu willatse röiwaga esk wildiga woderdada, et ta jalgu ei pitsita. Kui te arwate, et särane kambits wäga uhke ehk liig kallis om, noh sis laske perrenaisel ehk tütrel wannast linnatsest röiwast ehk kallewiwerest laiu mähkmid ummelda nink pehme pakkeltega toppida. Kui säratsid pehmid mähkmid hobbese jalge ümber mässitas nink paeltega kinnisentas, sis ei woi kambitse-keüts jalgu pitsitada. Mähkmid nink keütse peap, kui wajja om, moast puhhastama, muido nemma sawa kalles nink höeruwa jälle nahha paljas nink werritses. Kes omma hobbest armastap, se ei panne waiwa temma pärrast lias nink teep hämelega Jummala tahtmist se pühha kirja sönna pärra, mes oppetap: „Se öige hallestap omma teolojuse päle!“

Tallorahwa hobbeste sean om mitmid leüda, mis hä tubli omma, ent ei mitte kapju ökwa te päle ei säe, sest et eddejalla köwwera omma. Se tullep nüüd kül ennambest sest, et märra nink täk, kellest hobben om sanu, ka säratside köwwerte jalguga